POŠTARINA PLAĆENA U GOTOVU

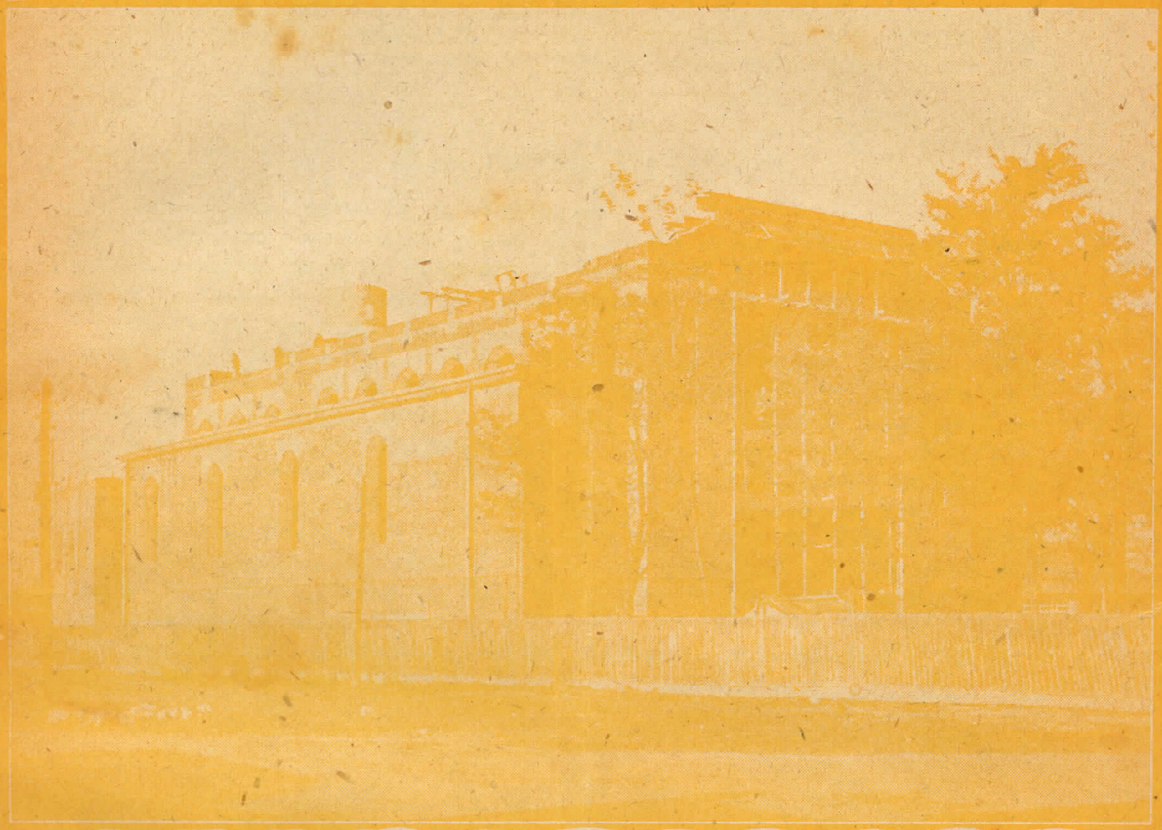

SALEZIJANSKI VJESTNIK

GODINA XV. SRPANJ—KOLOVOZ 1944. BROJ 7.—8.

5475

NE ZABORAVITE!

Salezijanski suradnici, koji se izpovijede, prime sv. Pričest, mole po nakani sv. Otca Pape i pohode koju crkvu ili javnu kapelu, mogu dobiti u mjesecima srpnju i kolovozu ova oproštenja:

Podpuno oproštenje: 1. Na dan, kad se novi suradnik upiše u Savez salezijanskog suradničtva. — 2. Jedanput na mjesec, u kojigod dan suradnik ili suradnica hoće. — 3. Svaki mjesec jedanput prigodom vježbe sretne smrti. — 4. Svaki dan jedan podpuni oprost, ako uz koji svoj staleški posao pobožno izgovore jedan strelovito uzdah, a za svaki drugi strelovito uzdah, preko dana uz rad izgovoren, dobivaju četiri stotine dana oproštenja. — 5. Na blagdan Predragocjene Krvi Isusove 3. srpnja. — 6. Na blagdan Pohoda Bl. Djevice Marije 5. srpnja. — 7. Na blagdan Naše Gospe Karmelske 6. srpnja. — 8. Na Preobraženje (Lice Božje) 6. kolovoza. — 9. Na Veliku Gospu 15. kolovoza. — 10. Na blagdan sv. Roka 16. kolovoza.

(Za ova oproštenja zahtieva se sv. Izpovied i sv. Pričest te molitva po nakani sv. Otca Pape.).

Grobovi zovu

Sedlaček Vencel, Sređani Donji; Pišpek Franciska, Osiek; Asl Marija, Zagreb; Bačić Marija, Sinj; Karabeg Ljubica, Derventa; Toth Marija, Zagreb; Radaković Jelena, Zagreb; Novak Stjepan, Karlovac.

Pokoj vječni daruj im, Gospodine, i svjetlost vječna neka im svjetli. Počivali u miru. Amen.

STRANCI

Idući selom neki je misionar čuo djecu, kako u igri izgovaraju riječi kletve. Da im dokaže, kako time čine veliko zlo i dragoga Boga jako vriedaju, približi se k njima i reče im: »Djeco moja, zar ne, u vašem kraju narod govori talijanski? I kad bi netko došao ovamo te govorio francuzki, njemački ili englezki, vi biste mu rekli, da je stranac, t. j. da je došao iz Francuzke, Njemačke ili Englezke. Vi biste također znali, da će taj stranac prije ili kasnije opet otići u svoju domovinu, odakle je i došao. Dobro dakle, poslušajte me. U vašem selu, koje je katoličko i Božje, vi govorite jezikom, koji nije ni katolički ni Božji, nego je posve sličan onomu, kojim se govori u paklu. Moram dakle reći za vas, da ste stranci u ovom svetom kraju i da ste došli iz zemlje, u kojoj se govori jezikom, koji vi upotrebljavate. Moram misliti, da ste došli iz pakla i da ćete se jednoga dana opet tamo povratiti«.

S dopuštenjem Nadbiskupskog duhovnog stola, broj 1835. Zagreb, 17. II. 1930.

SALEZIJANSKI VJESTNIK izlazi svaki drugi mjesec. Godišnja predplata Kn 100.— — »Salezijanski Vjestnik« izdaje Uprava salezijanskog suradničtva u Zagrebu, 17, Omiška ul. 2. — Predstavnik i odgovorni urednik Nikola Pavičić, Zagreb, Omiška ul. 2. - Tisak Narodne Tiskare u Zagrebu, Kaptol 27. — Za tiskaru odgovara: Rudolf Vedo, Zagreb, Kaptol 27.

GLASNIK MARIJE POMOĆNICE

TISKOPIS ZA GRADNJU CRKVE MARIJE POMOĆNICE NA KNEŽIJI U ZAGREBU

GOD. VII. 1944. BROJ 7—8

Za novi prozor

Jedan dobri suradnik iz Osieka piše:

Primio sam Vaše cienjeno pismo od9. ov. mj. te sam Vam odmah danas uputio označeni iznos za jedan okrugli prozor, i to za onaj, koji je u Salezijanskom Viestniku četrnaesti po redu s tekstom: Sveta Marijo, moli za nas.

Najljepše Vas molim, da ovaj prozor dadete odmah izraditi i postaviti ga na njegovo mjesto u crkvi, kad Vam to bude moguće prema potrebi i projektu. O izvršenom poslu nije potrebno da me izvješćujete, jer znam, da ste i bez toga zauzeti drugim poslom, a tako isto nije potrebno ni zahvaljivati se, jer je s naše strane sve učinjeno u znak zahvalnosti prema Mariji Pomoćnici. Bit ću samo slobodan, da prigodom svog prvog dolazka u Zagreb osobno vidim izrađeni prozor, te ću se u tu svrhu tom prilikom obratiti na Vas.

Onih šest tisuća, koje sam poslao više nego treba za izplatu prozora, jest prilog mojih malih kćerkica za oltar Marije Pomoćnice, i to poimenice moje Božice, Štefice i Marije, od kojih svaka šalje po dvie tisuće, pa Vas molim, da to uzmete na znanje.

Međutim Vas srdačno pozdravljam u Kristu i don Bosku odani **B. N.**

Osiek, 16. svibnja 1944.

U slavu Marije Pomoćnice

Valpovo, 10. svibnja 1944.

Velečastni gospodine!

Danas Vam šaljem putem pošte četrdeset tisuća i sto kuna, koje sam skupila u Valpovu za gradnju crkve Marije Pomoćnice u Zagrebu.

To je za današnja vremena vrlo mala svotica. Ali sam novac skupljala od srdca rado, jer imam vruću želju, da barem nešto učinim za proširenje slave Blažene Djevice, te se na neki način odužim dragoj nebeskoj Majčici za one milosti, koje sam primila njezinim zagovorom. Najsretnije se osjećam onda, kad nešto radim na slavu Božju. Nastojat ću, da i ubuduće, koliko mi god bude moguće, skupljam za gradnju crkve Marije Pomoćnice u Zagrebu. Vama, gospodine upravitelju, želim, da uztrajete u ova težka vremena kod započetog posla i da ga sretno dovršite.

Sa štovanjem

Jelka Gregorić, Valpovo

Zahvaljujem se Majci Božjoj Bistričkoj, kao i Majci Božjoj Pomoćnici kršćana, za sve milosti, koje sam primila u bolesti, a osobito joj se zahvaljujem za pomoć, koju mi je izkazala, kad su zli ljudi lažno oklevetali moga muža. Neka bude uviek hvala i slava Majci Božjoj.

Ljubica Zimić

Zahvaljujem se Majci Božjoj Pomoćnici, što je čula moje uzdahe i molitve i oslobodila me jedne duge bolesti. Dvadeset i četiri godine bila sam bolestna. Tada sam se obratila u molitvi Blaženoj Djevici, Pomoćnici kršćana, kojoj sam na čast obavila veliku devetnicu, i bolesti je nestalo.

Ljubica Tomičić

Zahvaljujem se dragoj Majci Božjoj i sv. Josipu u ime svoje i ciele svoje obitelji za mnoge primljene milosti.

J. Tusić

Dragom svetom Otcu Bosku zahvaljuje za mnoge milosti

Margita Šuveljak

Zahvaljujem Majci Božjoj Pomoćnici i sv. Josipu, što sam po njihovu zagovoru sretno ozdravila.

Janica Vincek - Babić

U ime svoje kćerke Katice Galović zahvaljujem se Mariji Pomoćnici za primljena dobročinstva. Neka bude hvala i slava Mariji Pomoćnici i sv. Josipu.

Eva Jurić

Majci se Božjoj uviek preporučam, jer ona uviek pomaže. Hvala joj.

Zorka Sever

Zahvaljujem se Mariji Pomoćnici, što me je uslišala i pomogla mi u velikoj nevolji, koja mi je prietila, i to ne samo meni, nego i cieloj našoj kući. Dvaput je pokucala nevolja na prag naše kuće, dvaput smo bili u smrtnoj opasnosti, ali smo se oba puta spasili zagovorom Blažene Djevice. **N. N.**

Iz svega se srdca i dna duše zahvaljujemo Blaženoj Djevici Mariji i sv. Ivanu Bosku, što nam je njihovim zagovorom ozdravila na smrt bolestna kćerka. Utječemo se i nadalje pod njihovo milosrdno okrilje, te preporučamo i drugima, da se obrate ustrajnim molitvama Blaženoj Djevici i sv. Ivanu Bosku, jer će im oni stalno pomoći. **Obitelj Morth**

Zahvaljujem Majci Božjoj Pomoćnici, što mi je pomogla kod bolesti očiju.

Josipa Komar

Zahvaljujem se Mariji Pomoćnici za primljene milosti. **Franca Vučković**

Presvetom Srdcu Isusovu i Presvetom Srdcu Marijinu se zahvaljujem za mnoge primljene milosti.

Luka Stjepović

Zahvaljujem se Gospi Fatimskoj, koja je spasila moju obitelj iz životne opasnosti. **Mira Korečić**

Dragoj Majci Pomoćnici kršćana zahvaljuje na mnogim primljenim milostima i za zdravlje **Slavica Sukser**

Zahvaljujem od srdca Blaženoj Djevici Mariji, Pomoćnici kršćana, na udieljenoj milosti i pomoći, koju je izkazala mojoj obitelji, kao i za zdravlje.

Jozefina Crnković

Uoči prvog petka i prve subote u mjesecu uhvatila me bolest, koja me je često mučila već od moga djetinjstva. U strahu, da ne ću moći obaviti pobožnosti u čast Presvetog Srdca Isusova i Marijina, počela sam moliti devetnicu u čast sv. Ivanu Bosku s obećanjem, da ću, ako ozdravim, milost objaviti u Viestniku. I zaista! Ja sam ozdravila, a bolest se nije više pojavila. Srdačno se zahvaljujem i preporučam svima, neka se u stiskama i nevoljama obrate velikom svetcu Ivanu Bosku. **Jozefina Kabiček**

U ime svoje i u ime svoga unuka se zahvaljujem Majci Božjoj Pomoćnici za uslišane molbe. **M. S.**

Zahvaljujem se dragoj Majci Božjoj, sv. Ivanu Bosku i Petru Barbariću na primljenoj milosti te se preporučam : nadalje svojim zagovornicima.

Fr. Šneler

Presvetom Srdcu Isusovu, Blaženoj Djevici Mariji i ostalim svojim zagovornicima se zahvaljujem na primljenim milostima i što su me čuvali u nesreći.

Ana Petrlić

Zahvaljujem se Mariji Pomoćnici za sve milosti što sam ih nebrojeno puta od nje primila. **I. Gröbert**

Zahvaljujem se Mariji Pomoćnici za jednu veliku milost, koju sam primila njezinim zagovorom.

Agica Jurić

Zahvaljujem se Mariji Pomoćnici, što me je spasila od težke bolesti tifusa. Preporučam joj se i nadalje stavljajući sebe i svoje pod njezinu zaštitu, osobito u ova težka vremena.

»Sveta Marijo, moli za nas«. Ovaj prozor već se izrađuje za crkvu Marije Pomoćnice. Dar jedne pobožne obitelji iz Osieka.

Prošla su već dva mjeseca, kako me u Zagrebu saletjela težka nesreća. Nesretnim slučajem pukle mi dvie kosti na desnoj nozi. U onom težkom času odmah sam se preporučila milostivoj Majci Božjoj Pomoćnici kršćana s odlukom, da se javno zahvalim i prinesem dar za gradnju crkve Marije Pomoćnice u Zagrebu.

U dva navrata bila je moja bolest opisana najcrnijim bojama. Rekoše mi, da će posljedice biti vrlo težke. Bilo mi je težko i žalostno, ali je moja vjera u milost Marije Pomoćnice bila velika. Već su više puta moje molitve bile kod nje uslišane. Blažena je Djevica pobjedila i ovoga puta. Moja bolest je krenula na bolje, i ja osjećam, da sam na putu podpunog ozdravljenja, pa ću moći, ako Bog i Marija Pomoćnica dadnu, naskoro hodati kao zdrava.

Dora Bere

Zahvaljujem se Mariji Pomoćnici za primljenu pomoć. **S. Janković**

Marija Pomoćnica mi je pomogla u težkoj neprilici, kad sam radi klevete dospio u zatvor. Iz srdca joj hvala. **M. Leaković**

Zahvaljujem se Majci Božjoj Pomoćnici za primljene milosti putem Salezijanskog Viestnika. **Juliana Weis**

Zahvaljujem dragoj Majci Mariji Pomoćnici i svetom Ivanu Bosku na velikodušnoj pomoći u pogibeljnoj situaciji. **Dr. D. Čepulić**

Zahvaljujem se Mariji Pomoćnici kršćana na izkazanim mi milostima i uslišanoj molbi, koju sam dobila odmah nakon obavljene devetnice.

Ema Megla

U prosincu prošle godine obkolili partizani Đakovo sa svih strana. Pucalo se odasvuda. Majka i ja bile smo same u kući. Nalazeći se u opasnosti za život utekle smo se u molitvi Bezgrješnoj Mariji Pomoćnici. Bogu hvala, da smo imali hrabre vojnike, koji su se junački borili i odolievali navali, premda ih je bilo malo. Našu kuću nije zadesila nikakva nesreća, ali je inače bilo mnogo žrtava, koje preporučam Majci Božjoj. Počivale u miru! **G. M.**

Darovaše za gradnju crkve Marije Pomoćnice u Zagrebu

Utemeljitelji: Setinski Marija, Ivoš Katarina, N. N. Berc Dora, Msgr. Bićanić Stjepan, Pavelić Pepica, Perinić Ana, Pozojević Ankica.

Odlični dobrotvori: Slodej Marija, Lukač štefica, Slaviček Ljerka, SS. Milosrdnice Osiek, P. Jaroslav Szita, Preč. Rusan Leopold, Vicić Kruno, Agner Ema i Anica, Roje Dr. Stanko, Baničin Andrija, Bartolec Franjo, Budiselić Marica, Frkatović Zora, Karl Marija, Magdić Drago, Mandić Marija, Očevčić Pavka, Pečuh Marija, Pešić Ana, Pintarić Šandor, Puceković Stjepan, Starz Julia, Goljak Ana, Kain Josipa, Leder Antonija, Levanić Katarina, Šimunić Marta, Hlupić Miško, Ivić Janja, Vlč. Kopunović Anto, Rybar Stjepan.

Graditelji: Babić Hinko, Babić Milka, Babokić Tinka, Ciglar Bara, Doležal Marija, Domitrović Kata, Ferić Ivan, Ferić štefica, Franković Ana, Grubešić M., Hajtić Petar, Haller Emilija, Holinger Marija, Ivanec Josip, Jača Marija, Janjić Anka, Katanica Milka, Kavjak Greta, Klarić Jozica, Klema Vilma, Krajačić Katica, Kunjas Antonija, Machaček Dr. Franjo, Mačković Stjepan, Marić M., Miškić i Ferenc, Molan Ana, Monsider Kristina, Moštak-Matković Marija, Očko Emica, Parmačević Franjo, Petrinović Marica, Vlč. Petrović Mato, Polović M. Radaković Jelena, Repovž Alojzija, Ružić Antica, Salaj Matilda, Schreiber Adam, Ss. Milosrdnice Bjelovar, Ss. Milosrdnice H. Mitrovica, Struhak Dragica, Savelj Ruža, Špejić Ljubica, Terzić Helena, Tišljar Terezija, Toman Sofija, Tonković Anica, Trbojević Ilija, Vrban Terezija, Zemba Antonija, Zrinski Ana, Vlč. Zserdin Josip, Žveglić Marija.

Ostali dobrotvori: Jazić Julka, Roškarić Marija i Vilma, Zec Anka, Britvić Pavica, Šimenić Franca, Šuveljak Margita, Banović Ana, Barčić Josip, Benkotić Betika, Brunčić Anka, Butigan Marija, Car Paula, Crnobori Branko, Čunčić Barica, Delija Josip, Dolovčak Marija, Dragović Ivan, Fatta Zora, Filić Reza, Forst Josip, Franceschi Ernesta, Fugina Mato, Gjurski Olga, Grgurić Marica, Guljašević Katica, Hambolek Marija, Huljak Nadica, Ivanić Albertina, Jerković Kata, Jurić Helena, Jurić Jelica, Kemešić Ana, Vlč. Kovač Ante, Kralik Marija, Kralj M. Krivošić Anka, Leaković Mato, Lukačević Franjo, Majstorović Matija, Malina Kata, Maričić Janja, Maruša Ana, Vlč. Mašić Nikola, Miladin Josip, Miladin Marica, Miškec Marica, Nikolić Mara, Nikolić Stanko, Pavila Apolonija, Polić Nevenka, Poznovija Roza, Sukić Margita, Šandol Terezija, Šenović Katica, Šokčević Ankica, Šurina Pepica, Tonfar Stanislav, Veltrusky Ana, Vinković Marija, Vlahović Luce, Vuković Vilma, Žveglić Ljubica, Baretić Marija, Cihlar Josef, Habić N. Leder Marija, Markešić Marija, Mašek Dr. Dragutin, Novak Terezija, Parmačević Anka, Petričević Anka, Prpić Ana, Stipić Ljubica, širca i Hlede, Turk Terezija, Prebeg Ljudevit, Fekeža Dragutin, Vojnić Eva, Mandl Aldo, Walzer Veronika, Huzek Josipa, Kovačić Zora, Lugarić Antonija, Rončević Dujmo, Gačić Kata, Jozičić Antonija, Novota Mato, Falamić Ana, Dirnbacher Ivan, Jelić Mara, Baumann Ferdo Buconić Vice, Pušec Slava, Pondeljak Dragutin, Ivčević Adela, Kudić Antun, Fašnig Juliška, Andračić Manda, Babogredac Katica, Ključec Milica, Peršaj Ivan, Vuković Dragutin ml., Vuković Vera, Šenković Tomo, Čunko Mirko, Debelić Mara, Hunjadi Marija, Margetić Marija, Mesaroš Etelka, Filipov Stjepan, Ambrinac Anka, Čajkovac Kata, Nedeljković Janja, Mijaković Kata, Jabek Matilda, Reis Marija, Horvat Ivan, Dančević Veronika, santo Ana, Šnaubet Filomena, Drkulec Matija, Račić Ignac, Turi Mijo, Švarc Francika, Horak Venceslav, Kovačić Francika, Krivohlavek Mirko, Krivohlavek Rozalija, Kauer Josip, Tuček Vinko, Toth Stjepan, Černi Ana, Horak Francika, Frantal Mirko, Brzak Terezija, Tehel Mirko, Bižel Julijana, Felger Rozalija, Beranek Vjekoslav, Vostrčil Hinko, Šimik A., Francl Antonija, Dominko Ivan, Klubička Greta, Curl Josip, Škrgatić Paula, Knitl Ana, Iraček Amalija, Urek Ferdinand, Zakora Vencl, Zakora Bogdan, Želimal Alois, Primožić Milica, Štimac Draga, Majcen Zora.

Sakupljene liepe svote u mjestima: Valpovo, Nova Subocka, Retkovci, Daruvar, Plesmo, Vareš Majdan, Sibinj, Podgajci, Bosiljevo, Sv. Klara, Sirač, Donji Srednjaci, Crnkovci, Vareš, Donji Miholjac, Bos. Gradiška, Podr. Moslavina, Crnac, Ruševo.

Revnitelji: Gregorić Jelka, Kalafatić Blanka, Špendić Vinko, Šiprak Bara, Lukač štefica, Ragić Slavica, Lončarević Mara, Matičević Mato, Kantoci Ivka, Jakovljević Marija, Brnardić Marica, Vrček Viktorija, Vlaić Jelena, Vidović Ilija, Dančević Veronika, Schönwald Zora, Kefeček Marija, Lučak Evica.

Tiskanje i razpačavanje dopušteno odlukom Državnog izvještajnog i promičbenog ureda od 8. V. 1941. br. 148/41.

Salezijanski vjestnik

GLASILO ZA SALEZIJANSKO SURADNIČTVO

GOD. XV. SRPANJ—KOLOVOZ BROJ 7—8

Nevjera — najveće zlo modernog družtva

»Ne budi nevjeran, nego vjeran«, rekao je Spasitelj apostolu Tomi, koji je osam dana prije toga izjavio: »Dok ne vidim na rukama njegovim znaka od čavala, i ne metnem prsta svoga u mjesto od čavala, i ne metnem ruke svoje u njegovo rebro, ne ću vjerovati«.

»Ne budi nevjeran, nego vjeran«. Mnogo više nego na svetog Tomu, ove bi se Spasiteljeve rieči mogle primieniti na današnji moderni sviet, koji je zaražen nevjerom i koji je u organiziranom bezboštvu zauzeo svoj otvoreno neprijateljski stav prema Bogu.

Svaki je grieh veliko zlo i vuče za sobom nepregledne posljedice, ali je nevjera najveće zlo i ima najkobnije posljedice za ljudsko družtvo. Nevjera je, osobito ona, koja je otvoreno i svieSTno organizirana, najveća zloća i zabluda ljudskog srdca. Ona zabacuje najveće blago, što ga je Bog dao svietu, t. j. vjeru. Po vjeri upoznaje čovjek najvažnije stvari. Prije svega svoju svrhu. Vjera mu govori, da je njegova najpreča dužnost ljubiti Boga svim svojim srdcem i svom svojom dušom. Po vjeri upoznaje svoje dostojanstvo, jer mu ona kaže, da je čovjek diete Božje, baštinik kraljevstva nebeskoga i dioničar božanske naravi. Vjera nas uči, da sa smrću ne svršava sav naš život i da onkraj groba ima drugi, vječni život. Sve su to tako velike istine, te je njihov utjecaj na naš život silan. Ali vjera ne ostaje samo kod toga. Kad čovjeku predočuje vječne istine, onda mu pokazuje i put, po kome će doći u njihov posjed. Vjera je put u nebo. »Tko vjeruje i pokrsti se, spasit će se«. Vjera stavlja čovjeku na razpolaganje sva sredstva, koja su mu potrebna, da dođe do cilja, tako te će onaj, koji se njima poslužuje, sigurno stići u luku mira. Zar nije onda vjera najdragocjeniji dar neba? Sv. Augustin kaže: »Vjera je prvi dar Božji«. I naš narod ocrnjuje nevjeru kao najveće zlo: »Oj nevjero, nigdje te ne bilo«. Nevjerom zabacuje čovjek samoga Boga, vječno počelo svega, što jest, bez koga se ništa ne da ni zamisliti. Nevjernik bezobrazbo i drzovito dovikuje: »Nema Boga«. Ima li veća zloća od ove? Što još više može čovjek učiniti protiv Boga? »Reče luda u svom srdcu: nema Boga«, kaže sv. Pismo.

Veličinu ove zloće uvećava okolnost, što nevjera nema nikakve izprike niti može biti podkriepljena bilo kojim pametnim razlogom i dokazom. Nevjernik ne može kazati: »Ne znam ništa o Bogu. Nisam o Njemu ništa čuo«. Ima on pri ruci dvojaku knjigu, kojom može upoznati Boga: knjigu prirode i knjigu objave. Knjiga prirode govori

čovjeku o Bogu na svakom koraku. Kaže sv. Atanazije: »Protiv nevjernika diže stvorenje svoj glas i pokazuje na Stvoritelja«. Sv. Pavao tvrdi izpravno, da se Bog i njegova vječna sila razabire i opaža po stvorenjima, pa zato da pogani nemaju izgovora. Psalmista je prozro ovu knjigu, kad kliče u zanosu: »Nebesa propoviedaju slavu Božju, i svemir naviešta djela njegovih ruku«. Ima uz to i druga knjiga, koja je jasnija i od same prirode. To je knjiga objave, na koju misli sv. Pavao, kad kaže: »Bog nam je progovorio po svom Sinu«. Sam Sin Božji došao je na našu zemlju, izrekao rieči Istine i ostavio ih kao vječnu baštinu svojoj crkvi, da ih čuva i propovieda svim narodima do svršetka svieta.

Nevjera je najveće prokletstvo za svakoga čovjeka, jer mu otimlje iz srdca najčišće i najveće radosti i pribavlja mu najveće boli. Vjera je izvor najveće utjehe i najslađeg mira. Bog, njegova otčinska providnost; Isus Krist naš posrednik i zagovornik; nebo, naša vječna domovina i sreća, koje nam ne će nitko ugrabiti... o svemu tomu nevjera ne zna ništa. Mjesto toga ona nam pruža problematična zemaljska dobra, koja su to gorča i škrtija, što su manje začinjena vjerom.

Prokletstvo nevjere očituje se i u tome, što donaša čovjeku najveće boli. Već ovdje na zemlji sprema nevjera čovjeku pakao. Nevjernik, sve da i hoće, ne može uviek i podpuno svoga srdca zatvoriti vjeri. Sjajni traci vjere prodru od vremena do vremena i u dušu nevjernika, da se u njoj pretvore u oganj, koji pali i sažiže njegovu unutrašnjost. Misao na Boga nevjerniku ogorčava život i napunja ga strahom. Vjernik je naprotiv u svojoj vjeri siguran i postojan. Njemu se ne može ništa dogoditi. Predsjednik jednog švicarskog kantona doveo je svoje diete u školu i izričito tražio, da bude odgajano u strogo vjerskom duhu. »Neka bude sretnije nego sam bio ja, koji nemam vjere«. Koliko se boli i priznanja odrazuje u toj želji nesretnog bezvjerca, kod koga je prevladala otčinska ljubav! Sjetimo se samo smrti nevjernog Voltaire-a! Kako je vikao, plakao, gušio se i tražio utjehe, kad je stajao na pragu vječnosti!

Podpuna i prava nesreća čeka nevjernika tek na drugom svietu: vječno prokletstvo i paklene muke! Nevjernik ne će nikada postići onoga cilja, za koji je bio stvoren i koga se u životu odrekao. »Tko ne uzvjeruje, bit će osuđen«, kaže Spasitelj.

Jednom je pristupio k Isusu neki čovjek, pao pred njim na koljena i zavapio: »Gospodine smiluj se momu sinu, jer je mjesečnjak i mnogo trpi. Često pada u vatru i često u vodu. I dovedoh ga k tvojim učenicima, i ne mogoše ga izliečiti«. Tada Isus upita: »Koliko ima vremena, kako se to događa?« On odgovori: »Od djetinjstva... Nego ako što možeš, smiluj se nama i pomozi nam«. Isus odvrati: »Ako možeš vjerovati, sve je moguće onomu, koji vjeruje«. Tada povika otac plačnim glasom: »Vjerujem, pomozi mojoj nevjeri!«

Vjera je veliki dar Božji. Bez Božje pomoći niti je možemo dobiti niti je možemo sačuvati. Zato je potrebno, da je izmolimo usrdnom i postojanom molitvom.

Naš odgovor na bezboštvo, koje je iz dana u dan drzovitije, bit će naša vjera, koja mora biti iz dana u dan čvršća i dublja.

Ja bih želio vidjeti jednoga trieznog, umjerenog, pravednog i čistog čovjeka, koji bi niekao obstanak Božji i bezsmrtnost duše; on bi bio barem nepristran; ali takvog čovjeka uobće nema. (La Bruyere)

Još nije bilo krepostne duše, koja bi željela, da sa smrću sve prestane. Kant.

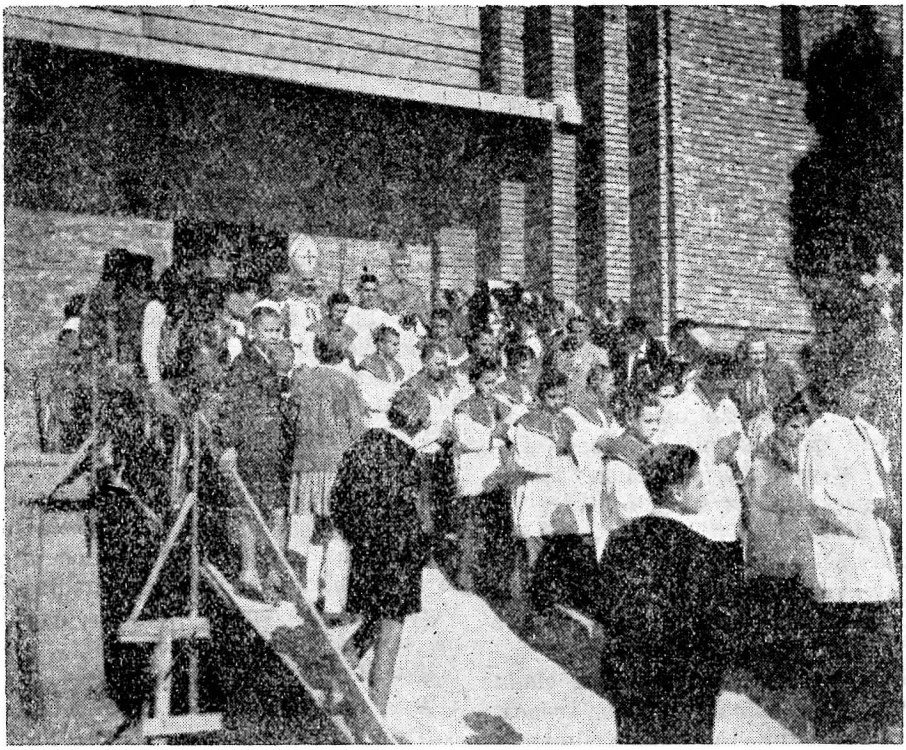

1. Papin poslanik u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj podielio je na Duhovski Ponedjeljak u novoj crkvi Marije Pomoćnice potvrđenicima sakramenat sv. potvrde u 8 sati ujutro. Toga istoga dana odslužio je u istoj crkvi navečer pontifikalnu sv. Misu prigodom izvanjske proslave blagdana Marije Pomoćnice.

Misli u samostanskoj kapelici

Pod mističnim svodovima samostanske kapele,
Dok slušah pjesme skladne, pune miline,
Osjetih vaše duše, kao ljiljan biele,
Pune sreće i spokoja, usred svete tišine.

Daleko od varavog svieta i paklenih zala,
Zlobnoga smieha prevarene časti,
Vaš život kao cvjetna košarica mala
Miriše nježno. On nikad ne će pasti.

A što je život naš? Borba. Tek pusta sjena čežnjâ i snovâ,
Pun razočaranja i pretežkih boli,
Što svakim danom kao rana nova
Raztače dušu, što jadna plače toli.

A ovdje među vama, gdje ljubav vlada kao kristal čista,
Neoskvrnuta, nevina kao bieli cviet,
U sjeni Križa razpetoga Krista,
Pravi je život i pravi sviet...

Vladimir.

Crkvi je odzvonilo...

Zar zbilja? Zašto? Možda nije suvremena?

Sjetite se, da stoji već devetnaest stotina godina uzprkos tomu, da joj već od njezina početka neprestano najavljuju propast.

Svaki viek, svaki bezbožnik, svaki heretik i odpadnik umišlja si, da je doživio propast katoličke crkve. Svaki od ovih misli, da je upravo on pozvan, da joj zapjeva mrtvačko opielo. Pa ipak taj žuđeni dan još nije osvanuo. Papinstvo, svećeničtvo, sv. Misa, sakramenti i sve ostale zastarjele stvari još i danas cvatu. Već u prvom vieku kršćanstva neki prokonzul javlja caru Trajanu: »Doskora, hvala progonstvima, zatrt ćemo tu sektu, i ne će se već ni spominjati ime razpetoga Boga...« Trajan je umro, ali razapeti Bog vlada i danas milijunima ljudskih srdaca. Tri stoljeća zatim, car Julian odmetnik hvastao se, »da je Galilejcu (tako je posprdno nazivao Isusa) spremio raku«, t. j. da je uništio njegovu vjeru i njegovu crkvu. Ali Julian umrie, dok Galilejac još i danas kraljuje u svojoj crkvi. U šestnaestom vieku digao se Luter, redovnik-odmetnik, komu je uspjelo, da od prkosa i urote stvori novu vjeru,govorio je o papinstvu kao o kakvoj zastarjeloj stvari, koja ide prema svome svršetku. »O Papo, Papo, ja sam bio za te kugom, dok sam živio, a kad umrem, bit ću tvoja propast.« Martin je Luter umro, ali Papa još nije propao. Tko ne zna za Voltaire-a? On se proglasio osobnim neprijateljem Isusa Krista. Svoje listove punio je ovakvim ludorijama: »Voltaire prezire Isusa Krista«, ili: »Zgnječimo lopova« (t. j. Isusa Krista). Jednomu svomu prijatelju pisao je ovo: »Već mi se gadi slušati, kako uviek govore, da je bilo dosta dvanaest apostola, da osnuju katoličku crkvu; ja ću dokazati, da je dosta jedan jedini čovjek, da je sruši«. »Za dvadeset godina«, pisao je drugomu prijatelju, »o Galilejcu ne će biti ni spomena«. Njegovo proročanstvo se nije izpunilo. Za dvadeset godina je Voltaire umro smrću očajnika, tražeći na samrti svećenika, komu mudračevi prijatelji ne dopustiše, da uđe.«

A crkva? Ona uviek živi, uviek se bori, uviek se pomlađuje. Nikad ne tone, nikad se ne odriče istine, nikad ne prestaje propoviedati.

Ista sudbina kao Voltaira i drugove zadesit će sve moderne zablude.

Treba se samo sjetiti rieči, što ih je Sin Božji rekao prvom Papi i prvim biskupima: »Idite, učite sve narode, ja sam s vama do svršetka svieta«. Treba se sjetiti, što je rekao prvaku apostola: »Ti si Petar, t. j. stiena, i na toj ću stieni sagraditi svoju crkvu, i sile je paklene ne će nadvladati«.

Podpuno oproštenje

u času bombardiranja

za uzdah:

Moj Isuse, milosrđe!

Don Bosko govori...

MISLI O KAZNAMA

(Svršetak).

Nada u oproštenje

Još vam imam dati jedan dragocjeni savjet u toj stvari. Kad vam je pošlo za rukom svladati ovo nepokorno srdce, ostavite mu nadu, ne samo da će mu biti krivda oproštena, nego i to, da će dobrim vladanjem moći izbrisati svaki trag svoga prestupka. Zaboraviti i učiniti, da se zaboravi pogrješka, jest najveće umieće dobrog odgojitelja. Čitamo li gdje, da je naš Gospodin ikad podsjetio Mariju Magdalenu na njezina zastranjenja? A kakvom se otčinskom nježnošću Spasitelj poslužio, da Petar izpoviedi svoj grieh i da se za nj pokaje!

Kad je zadobilo oproštenje, diete se hoće osvjedočiti, da li se njegov odgojitelj pouzdaje u njegov popravak, i to mu nanovo stečeno povjerenje najviše pomaže, da se povrati na put dužnosti. Vjerujte, da ćete više postići, ako ga jednom dobrostivo pogledate i jednom ga rieči osokolite, što će obradovati njegovo srdce, nego li bujicom predbacivanja, koja ga samo zbunjuju i čine, da se povuče u se. Vidio sam, kako je ovakav način postupanja postizavao prava čuda obraćenja, koja se inače ne bi bila mogla postići. Znam, da se više mojih sinova ne bi stidili priznati, kako ih je ovakav postupak osvojio, pa njemu duguju i svoje svećeničko zvanje. Svi mladi ljudi osjećaju potežkoće svoje dobi; možete se sami u njih uživjeti. Jao nama, ako im ne pomognemo, da ih prebrode brzo i bez štete! Često će dostajati, da se sprieči ponovni pad, ako svojim držanjem uvjerimo krivca, kako ne mislimo, da je pogriešio iz pakosti. Zna, da je kriv, ali ne će, da ga smatramo zlim.

Ovaj laki način postupka, za koji bi neki držali, da nije podoban donieti uspjeha, učinit će vašu službu vrlo uspješnom i pridobit će vam srdca, koja bi se u protivnom slučaju, vjerujte mi, bunila protiv svakog popravljanja.

Koje kazne?

Ne treba li dakle kazniti baš nikad? Tko vam to kaže? Zar se sam dragi Bog ne prispodablja budnoj šibi — virga vigilans — s namjerom, da nas sačuva od grieha pomoću straha pred kaznom? Služimo se dakle i mi šibom, ali to činimo razumno i s ljubavlju, tako da već sami naš ukor popravi krivca.

Sjećajmo se uviek: sila kažnjava pogrješku ali ne lieči krivca. Gajenje biljke nikad ne smije biti nasilno; volja se ne odgaja time, da se satre pod pritiskom pretjerane kazne. Evo vam dakle popis kazna, koje bih želio, da upotrebljavate, izključivši sve druge!

Jedan od najuspješnijih sredstava kažnjavanja jest nezadovoljan, strog ili žalostan pogled učitelja, koji će pokazati krivcu, da je pao u nemilost, te će izazvati kod njega pokajanje.

Nemojmo preko mjere predbacivati, nego radije podsjetimo na žalost roditelja, što će ju ovi osjećati, kad saznadu za prekršaj, ili na njihovu radost, koju će osjetiti, kad dočuju, da se popravio.

Počini li diete ponovno istu krivnju, budimo prema njemu jednako dobrostivi, samo ćemo mu dati neke ozbiljnije opomene; iztaknut ćemo primjerice veliku opreku između njegova ponašanja i dobrote, koja mu se izkazuje. Ali ni u tom se slučaju ne poslužujmo ponizujućim izrazima, već mu spretno pokazujmo nadu, da će kazna biti od koristi, pa izjavimo, da smo spremni sve zaboraviti, ako samo pokaže i najmanji znak pravog pokajanja.

Za teže krivnje mogu se zadati ove kazne: da jede stojećki ili kod posebnog stola, ili u težem slučaju pred vratima blagovaonice. No i u tom slučaju treba djetetu dati sve, što su dobili i njegovi drugovi. Težka je kazna, ako se djetetu oduzme odmor. Ako se upotrebi kazna stajanja uz zid na dvorištu, ni-

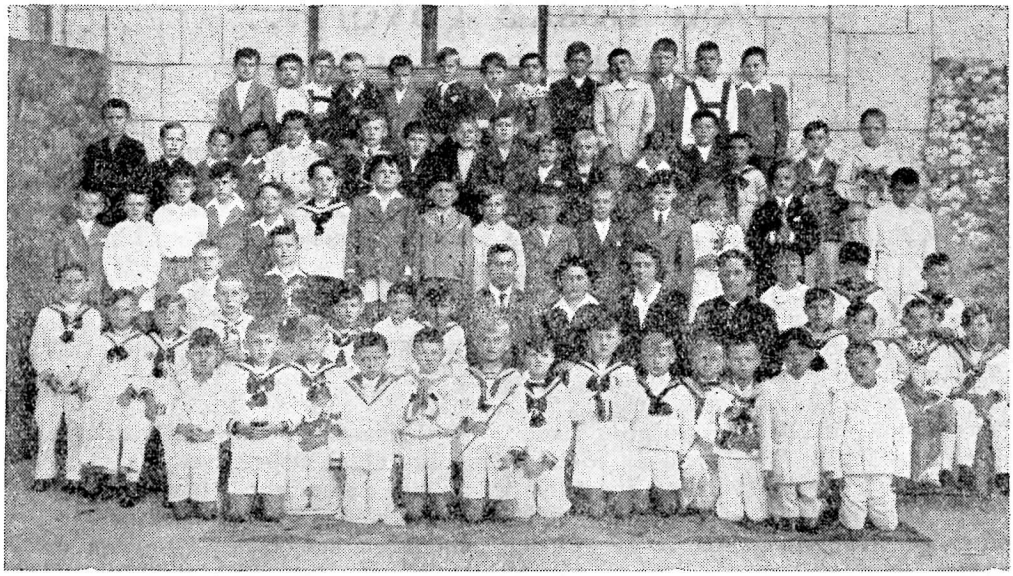

2. Prvopričestnici škole Knežija u Zagrebu — dječaci — primili su 21. V. prvu svetu Pričest u crkvi Marije Pomoćnice.

kad ga ne smijemo izložiti sunčanoj žegi ili strogoj zimi.

Ne izpitivati diete u razredu cieli jedan dan — to može biti ozbiljna kazna, zato se ne smije ići time predaleko.

Pitate me, što mislim o pismenim zadaćama, koje se daju za kaznu. Ovaj se način kazne upotrebljava nažalost prečesto. Želio sam saznati o tom načinu kazne mnienje najglasovitijih odgojitelja. Neki ga odobravaju- drugi ga drže zališnim, pače pogibeljnim i za učitelja i za đaka. Ostavljam vam dakle na volju, da se time služite, ali vas upozoravam, da se tu lako prekorači granica, i da taj način kazne potiče diete na mrmljanje i da pobuđuje samilost nekih, kojima se kažnjenik pričini kao jadna progonjena žrtva. Zadaća za kaznu nikomu ne vraća ugled, izgleda samo kao kazna. Znam, da neki od vas običavaju davati kao kaznu učenje na izust jedne stranice bilo svjetskoga bilo duhovnoga pisca, i da im to uspijeva. U tom slučaju mogu se primienniti rieči sv. Pavla: »Onima koji ljube Boga, sve izlazi na dobro«.

Nikad ne upotrebite kaznu zatvora u kakvoj tamnoj luknji. Ništa ne može diete tako razjariti ili ga poniziti u vlastitim očima kao ova kazna. Demon se služi ovom potištenosti i prkosom jedne duše, da je rine u najgore ludosti s namjerom, da se osveti onomu, koji ga je kaznio tako gadno.

Sve se ove kazne, razumije se, primjenjuju na prestupke protiv discipline. Ako bi pak nesrećom taj ili onaj pitomac počinio sablazan ili javno uvriedio dragoga Boga, trebat će ga smjesta odvesti pred ravnatelja, koji će oprezno upotrebiti potrebne mjere. Može se dogoditi, da će se ravnatelj u takvom slučaju naći sučelice s jednim od onih siromašnih dječaka, kod kojih se već pokušalo, žalibože bez uspjeha, sa svim poštenim i kršćanskim kaznama. Tada preostaje izključenje, koje će se izvesti tako, da se ne povriedi čast ni samoljublje krivca. Moglo bi mu se primjerice svjetovati, da zamoli roditelje, neka dođu po njega, ili pisati roditeljima, da stave sina na drugo mjesto. Ovakav postupak uviek djeluje pozitivno: razstanak se obavi u prijateljstvu, i unatoč nemilom događaju, roditelji i djeca ostaju zahvalni odgojiteljima, koji ovako postupaju s pitomcima.

3. Prvopričestnice škole Knežija u Zagrebu primile su prvu svetu Pričest istoga dana.

Samo još jednu rieč, dragi prijatelji, i ja sam svršio.

Sjećajte se, da je odgoj stvar srdca. Jedino Bog je gospodar ove tvrđave. Ako nas On ne nauči, kako se osvaja, ako nam On ne preda njezine ključeve, mi uzalud radimo. Smišljajmo dakle tisuću mogućnosti, kako ući u tu tvrđavu, koja je vazda zatvorena prevelikoj strogosti i tvrdoći. Nastojmo postići, da nas djeca uzljube i da u njihova srdca, kap po kap, ulijemo osjećaj dužnosti i svetog straha Božjega, pa ćemo vidjeti, kako se otvaraju duše i kako se sjedinjuju s Bogom, da zapjevaju hvalu i slavu Onomu, koji je htio biti naš uzor i naš primjer u svemu.

U jedanaesti sat

»Ti si morao postati župnik«, čuo sam više puta, kako mi govore u streljačkom jarku i u radionici. »Samo se strpite, možda će i to biti«, glasio je moj na po šaljivi odgovor, koji bi me svaki put podsjetio na gorku zbilju moga života. Ako sam imao ikada ikoju želju, bila je ta, da postanem svećenikom. Samo što su na žalost životne prilike bile jače od vruće želje jednoga mladog srdca. U svoje vrieme nisam imao prilike, da se školam, i tako su mi vrata u svetište ostala zatvorena za neko vrieme. Ali ne za uviek, jer je razvikani »župnik« mogao ipak jednom stupiti pred biskupa, koji je položio na nj svoje svete ruke i stavio mu na glavu svećeničku krunu.

Želite znati, kako sam postigao svoj cilj?

Kad sam svršavao pučku školu, zapitao je naš seoski župnik moga otca, misli li me poslati u sjemenište na nauke. Ovo je pitanje stavilo moje dobre roditelje u težku nepriliku. Ja bih sam bio vrlo rado pošao u sjemenište, a ni moji roditelji nisu drugčije osjećali. Ali to nije bilo moguće. Zar je mogao

moj otac, jedan mali posjednik, komu je baš one godine tuča uništila ljetinu, misliti na to, da pošalje sina u grad na nauke? Tada se u mom selu riedko događalo, da bi tko išao u više škole, i svi su strepili pred takvim poduzećem, osobito radi novčanih potežkoća, koje su bile s time skopčane. Od mnogobrojnih savjetnika, koji su se onih dana vrzli oko moga otca, riedki su povlađivali župnikov priedlog, dok su mnogi bili protiv njega. Kad sam dakle ja opazio, da se momu otcu čini gotovo nemogućim poslati me od kuće na dugogodišnje školovanje, nisam htio sa svoje strane roditeljima stvar otežčavati, pa sam izjavio, da bih ja rado učio bravarski zanat.

Tako sam, svršivši pučku školu, otišao u jedan obližnji mali gradić k bravaru na nauke. Uistinu ja nisam imao nikakve posebne ljubavi za ovaj zanat, i bio bih isto tako rado postao krojač, ili možda još radije trgovac. Za bravara sam se odlučio, jer sam opazio, da se to najviše sviđa mojim roditeljima. Unatoč moje unutrašnje apatije prema zanatu, koji sam izabrao, moj je gospodar bio sa mnom vrlo zadovoljan. Imao je dapače prema meni posebno povjerenje, i saznao sam, da je govorio ostalim šegrtima, kako će poslije svoje smrti prepustiti svoju radionicu meni, jer on sâm nije imao djece. Premda mi nije ništa manjkalo, ipak nisam bio zadovoljan. U mom se srdcu uviek javljala želja, da postanem svećenik. To nije bila želja kao druge želje, koje prođu, kad se ne mogu izpuniti. Tada sam prvi put čitao o kasnim svećeničkim zvanjima. Čitao sam o Bl. Klementu Mariji Hofbaueru, koji je u tridesetoj godini kao pekar započeo učiti za svećenika, pa o Kolpingu, otcu naučnika, koji je u kasnim godinama ostavio postolarski zanat, da postane svećenikom. Ako su dakle mogli ovi, zašto ne bi bilo to isto moguće meni? Ali kako i gdje?

Uto se dogodilo, da je u drugoj godini moga šegrtovanja jedan naučnik stupio u redovničku družbu kao brat laik. Tada sam pomislio u sebi, ne bi li bilo moguće, da se u jednoj redovničkoj kući polazi i gimnazija. Ova mi misao nije izlazila iz glave, i ja sam se htio o tome posavjetovati s našim gradskim župnikom. Ali sam još prije pisao o stvari svojim roditeljima. Možda bi bilo bolje, da sam prije govorio sa župnikom. Budući naime da u momu kraju nije bilo nadaleko nigdje nikakvog samostana, moji su roditelji znali o samostanu i samostanskom životu samo ono, što su čuli iz priča. Zato su imali neki strah pred samostanom, pa ih je moje pismo vrlo uznemirilo. Moja mati došla je sliedeće nedjelje sama k meni i suznih me očiju molila, da se više ne bavim ovakvim mislima, tim više, što mogu biti uvjeren, da prije svoje dvadesete godine ne ću dobiti od otca dopuštenje, da uđem u samostan. Tako je ovaj nacrt propao u vodu. Nije bilo druge nego se predati u volju Božju, nadati se i čekati zgodniju priliku.

Svršivši vrieme šegrtovanja ostao sam još godinu i po kod svoga gazde i upisao se u Savez katoličkih naučnika, gdje sam mogao bolje upoznati život svećenika Kolpinga. Nebrojeno puta hodočastio je on kao postolarski naučnik pred Gospin crni kip u Kölnu i odkrivao blaženoj Djevici svoju vruću želju, da postane svećenikom, dok nije konačno bio uslišan. Povodeći se za njegovim primjerom išao sam i ja u ono vrieme skoro svaki dan pred kip Majke Božje u našem gradiću, da mi Gospa Žalostna izpuni vruću želju. Koliko se god činilo, da Blažena Djevica ne namjerava uslišati moju molbu, ipak sam osjećao u onim časovima večernjeg sutona, što sam ih provodio pred drevnim Gospinim kipom, neku naslućenu sigurnost u srdcu, da ću ipak jednoga dana postati svećenikom. Ova je sviest bila u meni tako jaka, da je nije mogla uzdrmati ni najjača kiša puščanog zrnja na fronti. A sačuvao sam ovu sviest i onda, kad su već prošle brojne godine, a da se nisam ni za jedan korak

5. Glasba Omladinskog doma na Knežiji u šk. god. 1943|44. Kapelnik vlč. g. Ivan Ljubić.

približio svomu cilju, i kad je bila izgubljena svaka nada.

Nekoliko dana prije nego je planuo svjetski rat ostavio sam svoga gazdu i stupio kao bravar u tvornicu munjovoza jednoga većeg grada. Šest mjeseci kasnije bio sam pozvan u vojsku, a malo zatim već sam bio na bojnom polju. Nakon četrnaest mjeseci frontne borbe pao sam g. 1916. u rusko zarobljeništvo, odakle mi je dvie godine kasnije uspjelo pobjeći. Čim sam došao kući, poslali su me opet na frontu, ovaj put na jug, gdje sam po drugi put, kad se polagalo oružje, pao u zarobljeništvo, za što se imam zahvaliti svojim smrznutim nogama. Ali svaka muka za vremena. Deset mjeseci nakon svršenog rata došao sam i ja kući. A što je bilo s mojim svećeničkim zvanjem? Osjećao sam ga u srdcu tako živo i svježe kao i prije. Rat me bio doduše izložio mnogim opasnostima, tjelesnim i duševnim, učinio me je za pet godina starijim, ali mu se nije posrećilo, da ubije moju volju za svećeničkim zvanjem.

Malo sam vremena proboravio u otčinskoj kući i odmah se prijavio na posao u tvornici munjovoza. Ako sam još htio postati svećenikom, tada je bilo zadnje vrieme, da nešto poduzmem. Stoga sam se osjećao ponukanim, da odkrijem svoju želju duhovniku našeg obrtničkog saveza. Dobio sam onaj isti odgovor, koji je dobio otac Kolping od svoga župnika. Ovu misao, rekao mi je dobri svećenik, moram izbiti iz glave, jer da je nemoguće pomišljati na duge nauke u mojim godinama. Rekao mi je također, da će crkva u kratko vrieme imati dosta svećenika, jer da će se mnogi ratni maturanti upisati u sjemenište. Ja mogu imati liepo i stalno namještenje u svietu, s kojim da moram biti zadovoljan. Ove su me rieči ošurile poput tuče. Kad sam se kasnije malo smirio, počeo sam trieznije razmišljati ima li ovaj svećenik zbilja u cielosti

pravo i je li moja želja uistinu neizpuniva. Ako je tako, onda ću nastojati, da je izbijem sebi iz glave. Ali to je bilo lakše pomisliti nego učiniti. Misao, da postanem svećenikom, nije me ostavljala ni danju ni noću. Zato sam pokušao, da je iznesem u obliku pitanja u jednom crkvenom listu htijući saznati, ima li još kakva mogućnost na svietu, da i ja postanem svećenikom. Odgovor me nije mnogo ohrabrio. Kao brat laik mogao bih stupiti u samostan svaki čas, dok bi bilo vrlo težko posvetiti se crkvenim naukama u tako kasno doba. Oni da ne znaju, kako bi se to dalo ostvariti. Ovim je odgovorom bila uništena svaka moja nada, da bi mi mogli pomoći ljudi. Preostalo je još, da mi pomogne samo nebo. Ako mi je dobra Božja Majka stavila u srdce ovo čvrsto uvjerenje, tada će mi ona morati pokazati put i sredstva, da ono dođe do svoga ostvarenja. Počeo sam se još usrdnije moliti, a u Gospinu mjesecu posjećivao sam svaku večer svibanjsku pobožnost noseći u crkvu samo jednu želju, da mi bl. Djevica pokaže put, kojim ću poći u život. Moja odluka bila je čvrsta: Ako u toku ovoga mjeseca ne grane ni odkuda barem tračak sunca, tada ću se predati u volju Božju i potražiti svoju sreću u svietu. Tražio sam, istina, jedno čudo, ali sam mislio, da je Majka Božja tako jaka, da ga može učiniti, ako hoće.

U početku mjeseca svibnja bio sam primljen za člana naše naučničke kongregacije, a pod kraj toga istoga mjeseca prisustvovao sam prvom izvancrkvenom sastanku, na kom se razpravljalo o jednom izletu, što ga članovi kane poduzeti. Jedni su predlagali Unterwaltersdorf, ali je duhovnik kongregacije odsvjetovao, jer da nam jedno tako malo mjesto ne može poslužiti za veći cielodnevni izlet. Tamo da nema ništa, što bi bilo vriedno pogledati, osim možda jedan salezijanski dom, u kom se odgajaju mladići, koji žele postati svećenici, a nisu imali prilike, da gdje drugdje dođu do svoga cilja. Tada sam postao pozorniji, i neznatno mjesto, o kom se govorilo, počelo me silno zanimati. Poželio sam u srdcu, da baš tamo pođemo. Kad je došlo do glasovanja, kamo bismo pošli, ja sam digao ruku za Unterwaltersdorf i poslao prema nebu vrući uzdah, da se i drugi povedu za mnom. Moja je molitva bila uslišana. Nekoliko ruku više, koje su se digle na mojoj strani, odlučile su, da pođemo tamo, kamo me vuklo srdce. Tko je bio sretniji od mene! Možda je to bio onaj tračak sunca, za koji sam molio nebesku Majku, da mi ga pošalje na putu života? Nisam se prevario.

Kad sam dakle imao priliku, da nekoliko sedmica kasnije prvi put upoznam spomenuti zavod i vidim zamjerni broj odraslih mladića, koji su došli ovamo iz gotovo svih njemačkih krajeva, kad sam imao priliku, da ih gledam u crkvi, u učionici, u blagovaonici i na dvorištu kod igre, — išla mi je glavom samo jedna misao: ako i ja sliedeće školske godine ne sjednem za školsku klupu, tada će moj nacrt, da postanem svećenikom, pasti u vodu za uviek, i ja ću morati potražiti svoju sreću u svietu. Malo kasnije upitao sam duhovnika kongregacije za savjet. Ovaj se vrlo obradovao mojoj želji, ponudio mi svoju pomoć i predstavio me preč. gospodinu Provincialu, sadašnjem kardinalu Hlondu. Ovaj gospodin primio me je vrlo srdačno i vrlo me ohrabrio. Na prigovor, ne će li možda biti kasno, da se bacim na nauke, ja sam mu odgovorio: »Istina, već je jedanaesti sat, ali s dobrom voljom bi se dalo«. On mi je obećao svaku pomoć uvjeravajući me, da će moju stvar zagovarati kod ravnatelja zavoda.

Preostade još samo jedna potežkoća, koja nije bila najmanja. Pitanje plaćanja. Sam nisam posjedovao nikakve uštede, a od roditelja nisam mogao očekivati, da će moći preuzeti na se izdatke moga školovanja, kad su i sami težko sastavljali kraj s krajem. Ali i ovdje mi je nebeska Kraljica priskočila

u pomoć. Jedna se dobra obitelj obvezala plaćati jedno mjesto u zavodu, pa me je ravnatelj zavoda primio na račun toga bezplatno. (Ove ću se obitelji sjećati cieli život u svojim molitvama.)

Tek sada, kad je bilo sve gotovo, i ja bio primljen u zavod, kazao sam roditeljima svoje osnove. Iako su stavili neke svoje primjetbe bojeći se za me, koji ostavljam dobro i sigurno namještenje i polazim u nesigurnu budućnost, ipak su mislili, da sam sada dosta star, te mogu sam snositi odgovornost za ovaj korak, ipak mi dadoše svoj roditeljski blagoslov.

Tako sam u rujnu god. 1920. sjedio opet u školskim klupama kao nekada u mladim danima, samo s tom razlikom, što ovaj put ni moji ostali suučenici nisu bili mladi dječaci nego odrasli mladići poput mene. Odmah od početka osjećao sam se dobro među njima. Kolikogod smo se vrlo razlikovali značajem, godinama i pređašnjim zanimanjem, ujedinjivala nas je ista volja i ista želja. Svi smo imali jedan cilj pred očima: postati svećenici, misionari, apostoli.

Godine su išle brzo, a u mome se novom životu nauka izmjenjivala s molitvom. Potežkoće i zapreke, koje su se još pokazale na putu moga života, prije nego sam stupio u svetište, bile su sretno pobjeđene milošću One, koja je uviek stajala uza me pokazujući mi visoki cilj, i prema kojoj ću kroz svu vječnost gojiti u srdcu osjećaje najdublje zahvalnosti.

Jedan svećenik sal. družbe

Za dušu

Svakog dana ja se Bogu molim
za spasenje duše moje.
Da Spasitelj, koga žarko volim,
pod okrilje je primi svoje.

Da mi bude kao rosa svježa,
vedra, krepka moja duša.
Da se kao žarko sunce blista,
jer je sad Gospodin kuša . . .

Što će meni svega svieta blago
i njegove varke, laži?
Ljubim ono, što je meni drago.
Isus je od svega draži.

K Njemu svoje molbe ću poslati,
izpunit će srdca želju.
Oblake će crne raztjerati,
pjevati ću samo Njemu.

Anđelka Capan

Jezošek Kralju !

Zorjico so angeleki
rozno dopeljali,
i brežčeki so ji malo
rozne farbe fkrali.

Zbudila se šipek ruža,
a i deca mala
so se denes nekak rano, —
čudno rano stala.

Se v belino je oblekla
mamica ljubljena,
od veselja jim gorijo
ličeca čerlena.

I lelije so tak bele,
ke v rokaj držijo,
kak da se i one denes
z njimi veselijo.

Saki si je vu srčecu
Jezošeka čuval,
od denes pak On jim bode
kakti Kralj kraljuval.

Go . . s . . t

Dva pitanja iz katekizma

O BOGU

5. Gdje je Bog? Bog je na nebu, na zemlji i na svakom mjestu. Bog je neizmjeran.

»Zar ja ne izpunjavam nebo i zemlju?« (Jer. 23, 24).

Mama Margita, mati sv. Ivana Boska, bijaše žena puna žive vjere. Na dnu svake njezine misli, kao i na njezinim usnama, bio je uviek Bog. Kako je bila vrlo dosjetljiva i znala se liepo izražavati, izkoristila je svaku priliku, da uplete u svoj govor sveto Ime Božje. Na ovaj način bila je neograničeni gopodar srdca svoje djece. »Bog te vidi«, bijaše velika misao, kojom je dozivala djeci u pamet prisutnost Božju, misao o Bogu, pred čijim očima stoje i koji će ih jednoga dana suditi na temelju njihovih djela. Ako bi im dopustila, da odu u igru na koju bližu livadu, dometnula bi opomenu: »Sjetite se, da će vas gledati dragi Bog«. Kad bi ih koji put iznenada zatekla zamišljene, šapnula bi im u žurbi koju spasonosnu opomenu: »Zapamtite, djeco, da dragi Bog gleda ne samo vas, nego i sve vaše najskrovitije misli«. Ako bi koje pozvala kada na odgovornost za jedan ili drugi prekršaj, pa se pobojala, da ne će biti iskren, uviek bi razgovor započela ovim riečima: »Sjeti se, sinko, da te gleda Božje oko«.

6. Zna li Bog sve? Bog zna sve, pa i ono, što mislimo. Bog je sveznajući.

Koji tračak od svoga sveznanja poklanja Bog i ljudima.

Don Mađorino Borgatelo, vrlo poznati salezijanski misionar, ovako opisuje svoj susret s don Boskom: »God. 1873. stupio sam u sjemenište u Varacu ne misleći ni najmanje, da postanem svećenik, još manje redovnik i salezijanac, jer sam imao mnogo predrasuda o don Bosku i njegovu radu. Kratko vrieme nakon moga ulazka u sjemenište, saznao sam, da će nas posjetiti don Bosko, što me nije nimalo razveselilo. I zaista! Kad se njegova osoba pojavila na zavodskom dvorištu, svi mu pitomci potrčaše ususret ljubeći mu ruke i tiskajući se oko njega. Bili su veseli, kao da je među njih došlo neko božanstvo. On nas je sve primao sa smieškom na usnama i čuvao za svakoga po koju liepu, veselu rieč. Ja se potajno približim k njemu i poljubim mu ruku. On se pričinio, kao da me ne primjećuje, ali me zadrža pokraj sebe uhvativši me čvrsto za jedan prst držeći ga u svojoj ruci, na kojoj se našlo više ruku mojih drugova. Kako se polako pomicao po dvorištu, tako je odpuštao sad jednoga sad drugoga držeći uviek mene uza se. Konačno sam se našao s njime sam u četiri oka. Tada ovaj sveti čovjek baci na me tako proziran pogled, te mi se stresoše sve kosti. Osjetio sam, da svojim pogledom čita moju unutrašnjost i da zna ne samo ono, što mislim, nego i ono, što će biti sa mnom u budućnosti. Vrlo me nježno zapita, kako se zovem i što namjeravam, te me pozva, da sutra dođem k njemu na izpovied. Konačno mi reče: »Zapamti dobro, da želim postati tvojim prijateljem«. Drugi dan sam došao k njemu na izpovied, i on je razpršio sve moje predrasude, što sam ih imao o njemu. Odkrio mi je stanje moje duše tako potanko i tako ljubazno, te sam bio sav izvan sebe. Plakao sam od same radosti, što sam našao tako dobrog prijatelja i otca. To je bio početak moje sinovske ljubavi prema njemu, koja se svaki dan većala. Ostao sam uz njega zauviek. Prorekao mi je mnoge stvari, koje su se doslovno izpunile.

* * * *

Neki mladi šegrti don Boskove škole, znajući jedne nedjelje da svetca nema u zavodu, htjedoše izkoristiti priliku i pobjegoše poslije podne s blagoslova u obližnji kanal rieke Dore na kupanje. Mislili su, da ih na kupanju ne će nitko

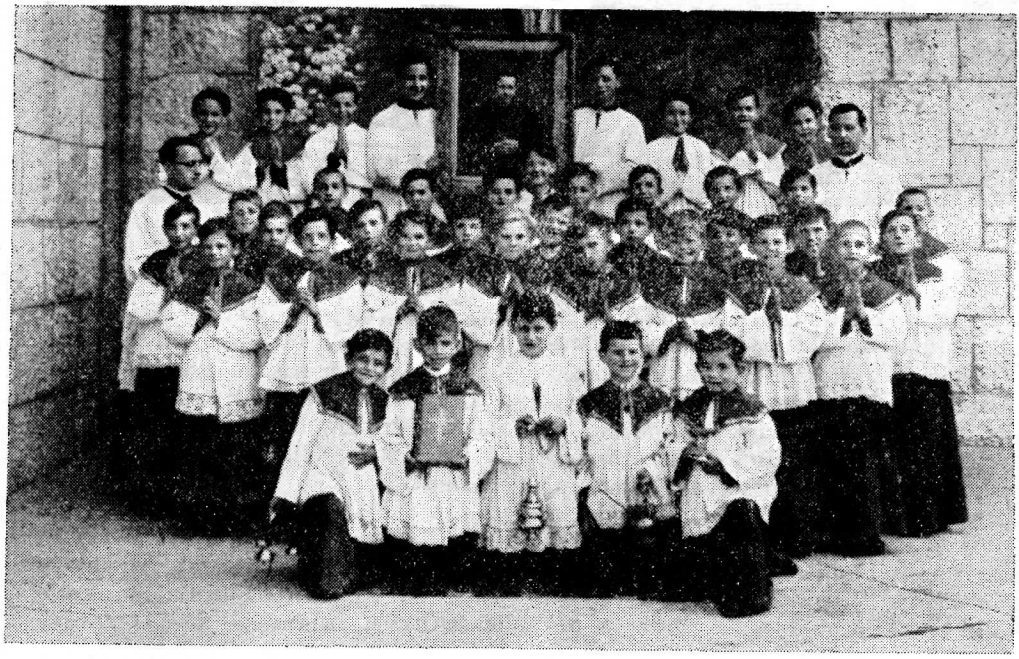

4. Mali ministranti u crkvi Marije Pomoćnice — omladinci Oml. doma na Knežiji.

vidjeti, ali su se prevarili. Vidio ih je don Bosko, sve onako odsutan, koji je poslao u zavod pismo, u kome među ostalim javlja i ovo: »Više sam puta za vrieme svoje odsutnosti posjetio zavod. Vidio sam u njemu nešto dobra, a nešto zla... Bio sam ne malo srdit, što su neki za vrieme večernjice otišli na kupanje. Jadna djeco! Kako malo mislite na spas svoje duše!... Danas međutim gledam đavla, kako čini mnogo zla s pomoću lienosti«...

* * *

Nekoga dana, dok se don Bosko nalazio na izletu s jednom skupinom svojih dječaka, dogodilo se ovo. Usred vrlo živog razgovora svetac se iznenada uozbiljio, a zatim rekao ozbiljnim glasom veselim mladićima: »Sada poklecnimo i izmolimo jednu Zdravu Mariju i jedan Iz dubine za dušu vašega prijatelja, koji će noćaš umrieti«. Sve je obuzeo veliki strah, i svaki se bojao za se, ali ih je svetac umirio, kad im je protumačio, da se ne radi ni o jednomu od njih, koji se nalazi s njime. »Onaj, koji će umrieti, nalazi se ovaj čas u zavodu«, reče im don Bosko. »On je zdrav i veseo i skače s ostalima po dvorištu, a ne zna, da će umrieti još prije nego svane sutrašnji dan«.

Na večer istoga dana poslije večernjih molitava, što ih je obavio s izletnicima, reče don Bosko: »Pomolimo se za našega druga u zavodu, koji se osjeća vrlo loše«. Drugoga dana ujutro, prije nego se obukao u misno ruho s nakanom, da služi svetu misu, okrenuo se iznenada k dječacima i pozvao ih: »Molimo jedan Iz dubine za dušu dječaka, koji je noćas preminuo u Valdoku u našem zavodu.«

Ova viest bila je potvrđena.

Najgore moralno zlo, od koga boluje naše, uostalom napredno doba, jest nedostatak žive vjere.

Dr A. Mahnić

Nikola de Flüe

Upoznat ćemo vas, u nekoliko crta, sa životom čovjeka, od koga nas razstavljaju cieli vjekovi i koji je živio načinom života, što se ne bi mogao, po svojim izvanjskim oblicima, primieniti u svemu na naše moderne prilike. Ipak je on još i danas vrlo poštovan i smatran potrebnim u zemlji, koju je ljubio i kojoj je pomogao, da dođe do svoje samostalnosti i unutrašnje čvrstoće. Ta se zemlja zove Švicarska.

Jedan neobični događaj, ili bolje rečeno jedna neobična pojava, koja se pokazala na Duhovski Ponedjeljak 13. svibnja 1940. u švicarskom kraju Waldenburg, svratila je na se pozornost ciele Švicarske. Iznenada i neočekivano prikazala se u večer toga dana na nebu za puna mjeseca snažna mužka ruka, nekoliko puta veća od ploče punog mjeseca. Dlanom je gledala prema zemlji, a prste je imala tako namještene, te se činilo, da želi uzeti u zaštitu onaj kraj, nad kojim je lebdjela.

Ovu čudesnu pojavu opazilo je više stotina ljudi svake dobi i zanimanja, većinom protestanti. Radi velikog iznenađenja i nemira, koji je nastao među narodom, bila je sastavljena službena znanstvena komisija, da izpita događaj, te je došla do ovih zaključaka: 1. činjenica pojave ne da se zaniekati; 2. pojava se ne može protumačiti pomoću pojedinačne ili masovne sugestije, niti je mogla nastati putem refrakcije ili umjetne projekcije, niti pomoću oblaka ili uslied dima odnosno kondenzacije pare.

Dok je znanstvena komisija bila nemoćna pred pojavom i nije znala, kako bi je protumačila, među narodom je odmah zavladalo uvjerenje, da se čudesna pojava ima pripisati »otcu domovine«, blaženom Nikoli de Flüe, i da je njegova ruka uzela u zaštitu malu Švicarsku u času, kad su se nad njom zgrtali crni oblaci. I zaista, baš je onih dana bila od Švicarske sretno uklonjena ratna opasnost.

*

Tko je bio Nikola de Flüe? Jedan od najvećih državnika švicarske zemlje i jedan od najsvetijih pustinjaka katoličke Crkve. Svietlo je svieta ugledao 21. ožujka 1417. u kraju Sachsen, koji se nalazi u prakantonu Unterwalden. O njegovoj mladosti piše jedan njegov znanac ovo: »Bili smo uviek zajedno i često smo zajednički radili na polju. Nije bilo ljubeznijeg i marljivijeg radnika od njega. Kad bismo se mi drugi nakon svršenog posla dali na igru, on je iznenada izčezavao... Često sam ga našao, kako kleči u kojem osamljenom kutu zaduben u molitvu. Ako se tko od nas zaboravio i u njegovoj nazočnosti izrekao koju rieč ili učinio koju nedoličnu kretnju, Nikola ga je odmah opomenuo. Mi smo ga svi rado slušali, jer je bio čedan, dobar i krepostan mladić i jer nije htio nikada bilo koga uvrieditи«.

Već kao dječak podvrgavao se strogim postovima, što će biti kasnije jedna od značajnih crta njegova pokorničkog života. Molitva je bila česta hrana njegove mlade duše. Ipak nije prekidao veze sa životom. Kad mu je bilo petnaest godina, poveo ga je otac sobom na državni sabor u Sarnen, gdje su ga opasali mačem, znakom državljanskih prava, što ih je stekao ovim činom. Nije imao još ni dvadeset godina, kad ga država pozva pod oružje. Mlada se Švi-

carska borila tada protiv kantona Züricha, koji je bio u savezu s Austrijom. Po svršenom ratu vratio se kući, da se preda seljačkom životu zanimajući se još uviek za javne poslove. Vrlo je rado razpravljao o državnim pitanjima i javnom životu, kod čega je pokazivao veliku bistrinu duha, vlastito prosuđivanje događaja i nesebičnu nakanu koristiti zemlji. Uz zanimanje za javni život posvećivao je osobitu pažnju unutrašnjem životu, te je često izbjegavao družtvo. Ovo dvostruko lice bit će značajka svega njegova života. On će u sebi sjediniti čovjeka molitve i državnika, pustinjaka i svima poznatog dobrotvora svoga naroda.

U bitci kod Ragaza, gdje su Švicari potjerali u bieg dvaput jačeg neprijatelja, Nikola se iztakao u borbi kao zapovjednik jedne jake čete, u ono vrieme svakako riedak slučaj, jer nije bio običaj, da se mladićima njegove dobi povjerava tao odgovorna častna služba.

U tridesetoj godini života oženio se pobožnom seljačkom djevojkom Dorotejom Wyss. U braku je bio sretan, jer ga je Bog blagoslovio velikim brojem djece. Imao je pet sinova i pet kćeri, te ih je sve odgojio u strahu Božjem i ljubavi prema svojoj domovini. Roditelji su svoju djecu dobro obskrbili. Dva sina popeli su se do časti predsjednika domaćeg kantona, dok je najmlađi svršio sveučilište i postao nadžupnik. Svi su redom obnašali službu državnih činovnika.

Uz brigu za domaću kuću Nikola se posvetio i radu za domovinu. Za njezinu slavu borio se kao vojnik i častnik, za nju je radio i onda, kad je postao sudcem i savjetnikom domaćeg kantona. Kasnije se popeo po ljestvici javnih službi do časti narodnog poslanika te je kao takav surađivao kod središnje vlade švicarske savezne države.

Vršeći službu sudca pokazao se velikim ljubiteljem pravde i zagovornikom nižih slojeva naroda. Premda je poštivao svećenike kao anđele Božje, ipak je jednom u sporu, što je nastao između nekoga župnika i negovih župljana, dao pravo župljanima, čime je dokazao, da ga u njegovim sudačkim poslovima vodi visoko načelo nepristranosti. Njegova ljubav prema pravdi došla je do izraza kod jedne razprave pred sudom u Sarnenu. Radilo se o nekom siromašnom seljaku, koji je bio posudio novaca od jednog bogatog građanina i kao jamstvo založio mu svoj vrt. Kad je seljak htio vratiti svom vjerovniku posuđeni novac, nije ga ovaj htio primiti tvrdeći, da je seljak dobio od njega novac kao kupovnu cienu za vrt, koji je međutim bio daleko vriedniji. Sudci su dali pravo bogatomu građaninu i oduzeli seljaku vlastničtvo nad njegovim vrtom. Tada je Nikola ustao u sudnici, tražio rieč i prosvjedovao protiv nepravedne presude. U znak prosvjeda izjavio je, da se odriče svih javnih službi, što je na nazočne učinilo najdublji dojam.

Ovaj je događaj, kao i par drugih, Božja Providnost izkoristila u više svrhe. Veze, što su Nikolu još vezale sa svietom, počele su se trgati. Dok je i odprije običavao posvetiti Bogu i molitvi veliki dio dana, odlučio je sada, da će se posve prikloniti unutrašnjem životu. Premda je u braku uživao podpunu sreću, stvorio je u sporazumu sa svojom ženom odluku, koja bi se u naše vrieme mogla činiti čudnom, ali se onda nije smatrala neobičnom. Odlučio je, da će ostali dio života provesti izvan braka kao samotar: u postu, pokori i molitvi. Obskrbivši u svemu ženu i djecu, pozdravio se s njima i otišao u planine u Ranft, gdje je izmakao očima svieta.

Sada tek počinje Nikolin pravi apostolski rad. Ljudi su odkrili boravište svetog pustinjaka, poznatog državnika, i dolazili k njemu po savjete u privatnim i javnim pitanjima. Sviet je silom sagradio kapelicu na mjestu, gdje je pustinjak boravio, i mase su naroda hodile k njemu na hodočašće. Veliki broj crkvenih i svjetovnih dostojanstvenika tražio je kod njega savjeta i vladao se prema uputama, što im ih je on davao. Bolestnici na duši i tielu tražili su njegovu pomoć, i on ih je liečio.

Tako se dogodilo, da je Nikola de Flüe, ne ostavljajući nimalo svoje pustinje, postao najuvaženiji i najsposob-

niji diplomata savezne švicarske države. A kad se upoznao s austrijskim nadvojvodom Sigismundom, njegov se utjecaj proširio i izvan granica domovine. Tomu utjecaju treba zahvaliti, što se između Austrije i Švicarske sretno sklopio t. zv. »vječni mir« god. 1474. Još je veću uslugu izkazao svojoj domovini, kad mu je uspjelo izmiriti zavađene kantone i tako spriečiti građanski rat, koji bi bio doveo u pitanje i sami obstanak države. Osim izvanjskih neprijatelja mlada je Švicarska imala i svoga unutrašnjega neprijtelja: neslogu, koja je izbila među kantonima. U želji, da dođe do pravedne nagodbe, počeo je kanton za kantonom slati k pustinjaku Nikoli svoje poslanike. Svi su imali veliko povjerenje u čuvenog pokornika i svetca, a on je njihovo povjerenje nesebično izkoristio u zajedničke svrhe.

Posljedica njegova utjecaja i požrtvovnog rada bio je sporazum u Stansu, prvi ustav, što je ostao na snazi sve do francuzke revolucije. Ovom nagodbom su bila uređena najvažnija državna pitanja. Protokol, koji je bio sastavljen ovom svečanom zgodom, počinje ovim riečima: »Naša je dužnost, da se u prvom redu sjetimo uztrajnosti, mara i dragocjene pomoći, koju nam je ovom prilikom pružio sveti čovjek brat Nikola, i to radi toga, da sačuvamo vjernu i trajnu zahvalnost prema njemu«.....

Sporazum u Stansu uzbudio je u cieloj Švicarskoj neopisivo veselje. Po svim su crkvama zvona svečano zvonila, i svi su osjećali, da nad njihovom zajedničkom domovinom lebdi duh nesebičnog i povučenog pustinjaka iz Ranfta, koji je cielo svoje srdce poklonio Gospodinu Bogu, kako bi preko njega uzpostavio prvu i najvažniju diplomatsku vezu za svoju domovinu: vezu između nove Švicarske i neba, koje drži u svojim rukama tajnu njezine budućnosti.

Kanton Solothurn mu u jednom pismu ovako izražava svoju zahvalnost: »Poznato nam je, da ste vi milošću svemogućega Boga i njegove svete Majke svojim opomenama i savjetima povratili mir, sporazum i jedinstvo cieloga kantona, te je on sada kao brat s bratom sdružen s ostalim kantonima. Dajemo za to hvalu Bogu i svemu njegovu dvoru, dok vama, našemu mirotvorcu, šaljemo izraz svoje zahvalnosti. Molimo Isusa Krista i njegovu svetu Majku, neka oni budu vaša velika nagrada i naklone vam vječno blaženstvo«.

On je svima odgovarao: »U Bogu vlada vječni mir«.

*

Crkva ga je proglasila blaženim god. 1671., i ciela ga Švicarska štuje kao »otca domovine«.

Blago zemlji, koja ima u nebu svojih zagovornika, i narodu, koji ni pod koju cienu ne kida veze sa svojim Bogom!

MARIJIN DVOR — DARUVAR

Pučkoj školi u našem zavodu, koja već treću godinu neprestano punom parom radi, povećao se zadnjih mjeseci ove školske godine broj učenika. Budući da u obližnjim selima Ivanovom i Rašenici nema više obuke, dođoše neka tamošnja djeca k nama. Naša gospoda učitelji primiše ih razkriljenih ruku, premda im se radi toga uvećao broj radnih sati. Naši stari đaci iz Šuplje Lipe i okolice ponosno su podigli svoje glave, jer su oni cielo vrieme učili, pa dakako, znadu bolje od nadošlih novajlija, koji su se u prvi mah malo težko

snašli i koji vele, da se kod nas u jednoj godini više uči nego drugdje u tri. Sada već i njima ide bolje, pa će mnogi uspjeti da nadoknade, što su bili zaostali.

Znamenita pobožnost devet prvih petaka počela se i kod nas pomalo širiti. Veliko obećanje Srdca Isusova nalazi odziv u srdcima vjernika, koji se svakog prvog petka u sve većem broju okupljaju oko stola Gospodnjeg. Osobito je mjesec lipanj prikladan, da se odlučimo za ovu pobožnost, koja dušama obećaje i donosi toliko koristi. Ne dajmo, dakle, da Srdce Isusovo prođje mimo nas, a da se nije kod nas zaustavilo sa svojim milostima, pa započnimo s ovom spasonosnom pobožnošću.

I svibanjska je pobožnost sa svakidanjim propovjedima bila dobro posjećivana. Dolazili su vjernici iz bliza, a kadkad i iz daleka. Kruna svibanjske pobožnosti bio je 29. svibnja, kad smo proslavili blagdan Marije Pomoćnice. Ovi skromni redci nisu kadri da u savršenoj slici prikažu slavlje, kojim se Marija tog dana u svome narodu proslavila. Sama se proslava odvijala vrlo liepo, ljepše nego bismo mogli očekivati. Mi smo učinili sve, da proslava izađje što ljepša, ali ipak nismo mogli svemu doskočiti, jer smo bili zauzeti spremanjem na izpite. Tu nam pritekoše u pomoć velikodušna srdca i marne ruke naših prijatelja i suradnica iz bližeg i daljeg susjedstva. Njima treba zahvaliti, da su zavod i kapela, urešeni mnogim vincima i cvićem, u doličnom ruhu primili tako velik broj hodočastnika. Kako je vrieme bilo vrlo pogodno, počeše već oko devet sati stizati velike procesije, koje su organizirali odbori onih podružnih crkvi župe Daruvar, u kojima naša gospoda svećenici po mogućnosti svakog blagdana vrše službu Božju. Stigle su procesije čak iz Badljevine i Sredjana. Umorni, znojni i prašni hodočastnici najprije se u kapeli izredaše i pokloniše prod kipom naše Velike svečarice Marije Pomoćnice, a onda se sabraše u perivoju nadomak šumice, gdje je bio podignut oltar, da se malo kasnije odpjeva svečana sveta misa. Sakupilo se veliko množtvo naroda. Neizbrisiv je dojam, što ga na srdce svakog Marijina štovatelja proizvede pogled na tisuće vjernika, koji na podnožju oltara najmoćnije Kraljice traže ono, što im svieta u sadanja vremena tako škrto dieli: pomoć, utjehu i zaštitu.

U propoviedi prije svete mise bila je rieč o Mariji kao uzoru žive vjere sve u skladu s ovogodišnjim geslom salezijanaca i salezijanskih suradnika i suradnica, koje glasi: »Približimo se Bogu puni žive vjere!« A propoviedi prije blagoslova prikazala nam je Mariju kao veliku Pomoćnicu u patnjama i nevoljama. Svetu misu i blagoslov obavio je preč. gospodin Etinger Mijo, župnik daruvarski, koji je ujedno vodio procesiju s kipom Marije Pomoćnice, tako veliku, kakve Marijin Dvor dosad još nije vidio. Ganutljiv Marijin obhod uzveličali su pjevački zborovi iz susjednih sela uz pratnju glasbe iz Končanice. Nakon toga se crkvena svečanost završila Gospinim litanijama, pjesmom za mir i blagoslovom.

Blagdan smo završili kratkom akademijom, na kojoj su uglavnom nastupali naši pučkoškolci, a koja je vedrim i biranim razporedom razpoložila hodočastnike. U jednoj od prvih točaka predstavio nam se na pozornici mali i debeli kuhar, da iznese prednosti svoga zanata. Svojim izvrstnim receptima tako je zanio gledaoce, da su zahtievali, neka ponovno nastupi. To je on na kraju priredbe velikodušno učinio, jer ne škrtari sa svojim umiećem. Knežijanci već uviđaju, da su uglavnom nastupali tipovi strica Grge, koji je akademiju priredio i glasovirom pratio. Još su nastupili »Šuster« i »Družina malih muzikaša«, a čitavu je priredbu završio gospodin »Cvilidran«, koji je i kod naših gledalaca stekao podpuno priznanje. Njegova simpatična grbica oduševila je občinstvo. Nastupio je kao i na Knežiji, ali bez lule. Kaže, da se prigodom

jednog napadaja iz zraka htio zaštititi maglom od dima. Kako je međutim njegova lula bila premalena za take izdašnu proizvodnju duhanske magle, a on svom silom vukao i puhao, konačno je pregorjela. Sad će, kaže, nabaviti veću i od porculana, ali je dosad mogao dobiti samo dožnaku.

Tako je, eto, prošao blagdan Marije Pomoćnice. Hodočastnici dolaze svake godine u većem broju, i vidi se, da u njihovim srdcima sve više raste ljubav i pouzdanje u Marijin dvorsku Gospu. To neka je na utjehu ne samo salezijancima, kojima je spas duša i proslava Marije Pomoćnice životna zadaća, nego i svima onima, koji u vršenju iste zadaće s njima surađuju. A surađuju, općenito govoreći, svi okolišni krajevi, kojima je i malo poznato ovo novo svetište nebeske Kraljice. Zato se nadamo, da će se na sav ovaj narod moći primijeniti riječi, što ih sv. Pismo stavlja u usta Mariji: »Ukorijenila sam se u dičnom narodu.« (Crkv. XXIV.).

ČITAJTE NAŠU »OBITELJ«!

Časopis »Obitelj« ima za sobom 18 godina neprekinutog rada oko velike misli: čuvanja i podizanja zdravog porodičnog duha u hrvatskom narodu. U ovoj 1944. godini list je pojačao svoja književna i umjetnička nastojanja. Ne napuštajući svoje osnovne preporodne zadaće »Obitelj« se laća novog načina u izvođenju svog zadatka: posvećuje osobitu pažnju književnosti, umjetnosti i društvenom životu. Taj njen sadašnji smjer može se smatrati vrijednim dobitkom i naknadom u vrijeme kad uslijed raznih okolnosti i stari podhvati, možda tek privremeno, zastaju u svom radu (tako na pr. smotra »Hrvatska Prosvjeta«). Ujedno je to još jedna lijepa prilika za naše brojne pisce i književnike, koji osjećaju potrebu, da objave plodove svog pera.

U posljednjem (5—6) broju lista naročito se zapaža izcrpan i pregledan članak dra J. Andrića **»Slovačka likovna umjetnost«** popraćen s desetak slika iz prošle i suvremene slovačke likovne umjetnosti. Prikaz predstavlja ponajvrednji prilog, koji nam je Andrić dao iz dosada obilno iznesene građe o slovačkom kulturnom stvaranju. Članak P. Grgeca **»Dvije najglasovitije hrvatske narodne pjesme«** upućuje o dvama biserima hrvatskoga narodnog genija, dok 3. nastavak zapisa dra V. Deželića, sina **»Tisuću metara nad morem«** veoma je uspjeli rad, gdje se na pripovjedački način iznose duhovita zapažanja i sjećanja na prošli i suvremeni društvovni život.

U beletrističkom dielu zastupan je Jeronim Korner s 5 pjesama u prozi, zatim pjesnici Nada Kosteršek »Uspomene u samoći«, »Jutarnji zov«, (Ante Petrlić) »Sveti Franjo i ja« Katarina Ivoci »Jesenje jutro u bolnici«, Stjepan Krčmar »Groblje u proljeće rano«, Dragutin Häusler »Sanc«, te Ante Jakšić novela »Amerikanac«. Davorin Petančić: nastavlja se dulja pripoviest »Živi duh«, Gabriel Cvitan pripoviest za djecu »Blagoslovljeno stablo«).

Ovaj broj nosi i glasbeni prilog Dra J. Andrića: **»Bačka«** skladbe za glas i glasovir na riječi Aleksa Kokića. U kulturnom pregledu Kuzma Moskatelo osvrće se na rad »Hrvatske Akademije« u god. 1943. (u prošlim dvama brojevima iznesen je rad u g. 1943. drugih dviju hrvatskih prosvjetnih ustanova: Matice Hrvatske i Jeronimskog Družtva), Franjo Sentinella piše o pjesmama Cvite Škarpa: »Izabrane pjesme«, Ante Maršić o djelu dra Tona Smerdela: »Susreti s knjigama i piscima«, u glasbenim osvrtima prikazuje Tomislav Mihanić, sinfonistu J. Andrića »Iz Bačke Hrvatske« (za tambure), dok Kuzma Moskatelo govori o djelima iz kazališnog života Charles Dickens: »Čvrčak na ognjištu« (igrokaz) i drami Maxe. Halbea »Mladost«.

Na posljednjim omotnim stranama nalaze se kućni savjeti, upute i recepti za kućanstvo, nešto razonode, kulturni događaji, doživljaji i spomendani te to s ostalim navedenim gradivom pruža raznolik sadržaj.

»Obitelj« izlazi mjesečno kao dvobroj i stoji u pretplati 250 kuna na 3 mjeseca.